

Arrest

nr. 75 805 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. KARACA *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2002 werd het verblijf van verzoeker in Nederland geweigerd omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger.

Bij beschikking *d.d.* 18 februari 2002 werd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde gelet op de ernstige redenen

om te veronderstellen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen bedoeld in artikel 1F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Op 27 november 2006 vroeg verzoeker opnieuw een verblijfsvergunning aan in Nederland, omwille van een "verblijf bij echtgenote". Dit verblijf werd op 28 november 2006 afgewezen.

Op 23 december 2008 diende verzoeker in België een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn echtgenote.

Op 20 maart 2009 werd verzoeker ongewenst verklaard in Nederland.

Op 22 april 2009 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Inmiddels had ook zijn echtgenote reeds een beslissing van weigering van verblijf ontvangen.

Op 29 mei 2009 werd de voormelde beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden ingetrokken. Diezelfde dag werd hem echter een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Het beroep van verzoeker werd door de Raad verworpen op 9 oktober 2009 bij arrest nr. 32 554.

Op 4 mei 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote.

Op 14 september 2010 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoeker werd verworpen op 26 november 2010 bij arrest nr. 51 727.

Op 21 december 2010 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote.

Op 1 februari 2011 werd ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoeker werd verworpen op 28 april 2011 bij arrest nr. 60 337.

Op 18 mei 2011 diende verzoeker wederom een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote.

Op 13 oktober 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gezien betrokkene reeds drie maal eerder een aanvraag gezinshereniging indiende die telkens geweigerd werd om reden van openbare orde;

Gezien betrokken tegen deze weigeringsbeslissing in beroep gegaan is en deze vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring telkens werd verworpen;

Gezien de laatste verwerping van recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie dateert van 01.02.2011 en de laatste verwerping van het beroep tot nietigverklaring dateert van 28.04.2011 (Arrest RvV nr 60 337);

Gezien betrokken intussentijd als bijkomende elementen een militaire identiteitskaart en een karakterbeschrijving dd. 04.03.2011 voorlegt;

Gezien deze militaire identiteitskaart werd afgegeven op 19.05.1989 en dus op geen enkele manier aantoonbaar dat het persoonlijk gedrag van betrokkene op heden geen gevaar voor de openbare veiligheid meer zou vormen;

Gezien de karakterbeschrijving een verklaring op eer is en een verklaring op eer niet op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan getoetst worden,

Wordt het recht op verblijf geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980: om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: betrokkene werd op 20.03.2009 ongewenst verklaard in Nederland. Betrokkene is uitgeprocedeerd als asielzoeker sinds 2006.

Het verblijf van betrokkene werd in 2002 geweigerd in Nederland omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger. In een beschikking van 18.02.2002 wordt het volgende overwogen: 'Volgens artikel 3.77 Vb lid 1 onder a kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig gemaakt heeft aan gedragingen bedoeld in artikel 1F van het vluchtelingenverdrag. Heden is beslist dat artikel 1F op de asielaanvraag van betrokkene van toepassing is. Het beroep tegen deze beschikking werd ongegrond verklaard op 03.02.2006. Betrokkene heeft op 27 november 2006 een verblijfsvergunning bij de echtgenote aangevraagd. Deze is op 28 november 2006 afgewezen, geen schorsende werking. Betrokkene geeft toe dat ze destijds voor de man zijn asielaanvraag een valse naam heeft gebruikt'.

Om deze redenen wordt het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verzoeker, van Armeense nationaliteit, is gehuwd met zijn Nederlandse echtgenote, mevrouw M. A, geboren te A. (ARMENIE) op 14.05.1971, en samen hebben ze één kind, de genaamde A. W, eveneens van Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker heeft dan ook een aanvraag gedaan tot het bekomen van de Nederlandse nationaliteit.

Bij deze aanvraag gebruikte verzoeker echter een valse naam, A. V. Deze naam stond negatief gekend in Nederland wegens oorlogsmisdaden, en verzoeker werd in Nederland ongewenst verklaard.

De werkelijke identiteit van verzoeker is echter A. V, geboren te K. (ARMENIE) op 03.10.1970. Verzoeker kan dit ook staven met zijn paspoort.

Deze naam is in Nederland niet negatief gekend.

Het is ook onder deze naam dat verzoeker verschillende malen vestiging in België aanvroeg, de laatste maal dd. 18.05.2011.

Geheel ten onrechte weigert de Belgische staat nogmaals het verblijf van verzoeker om reden van openbare orde.

Dat echter niet goed ingezien kan worden wat deze reden van openbare orde dan moge zijn, aangezien verzoeker onder zijn ware identiteit nergens negatief gekend staat en zeker geen oorlogsmisdadiger is.

Dat de Belgische Staat aldus geen enkel argument heeft om de zware beschuldiging van oorlogsmisdaden te staven, Dat krachtens artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en het adagium actori incumbit probatio elke partij haar beweringen moet staven met bewijs. Dat de Belgische Staat hier niet in slaagt.

Dat hieruit blijkt dat de Belgische Staat geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoeker.

Dat het immers geen reden van openbare orde uitmaakt dat verzoeker onder een valse naam in Nederland ongewenst was, daar verzoeker onder zijn werkelijke identiteit, die hij ook gebruikte voor zijn aanvraag tot vestiging, nergens negatief bekend staat.

Dat het louter feit dat verzoeker voor zijn asielprocedure in Nederland initieel een valse naam heeft gebruikt weliswaar een fout van verzoeker is, maar dat dit onvoldoende is om de aanvraag in België te weigeren om reden van openbare orde zoals aangegeven in artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag.

Dat moeilijk ingezien kan worden op welke reden deze weigering dan wel gebaseerd is.

Dat de Belgische staat bovendien tekort schiet in haar motiveringsplicht door niet te verduidelijken om welke redenen van openbare orde zij dan het verblijf van verzoeker weigert.

*Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht, *iuncto* de motiveringsplicht.*

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, LP. en BOES, M., administratief recht, Leuven, A000, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 198485, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er dient op gewezen te worden dat het determinerende motief van de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoeker tot recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker heeft reeds drie maal eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend die telkens werden geweigerd om redenen van openbare orde. De laatste weigering dateert van 1 februari 2011 en de verwerping van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad dateert van 28 april 2011. In tussentijd heeft verzoeker een militaire identiteitskaart en een karakterbeschrijving neergelegd. Wat de militaire kaart betreft, stelt de verwerende partij vast dat deze dateert van 1989 en op geen enkele manier toont dat het persoonlijk gedrag van verzoeker op heden geen gevaar meer zou vormen voor de openbare veiligheid. Betreffende de karakterverklaring stelt de verwerende partij dat dit slechts een verklaring op eer is die geenszins op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan worden getoetst. De bestreden beslissing gaat verder in op het feit dat verzoeker in 2002 als oorlogsmisdadiger werd beschouwd en somt de verschillende beslissingen op die hierna volgden.

Verzoeker stelt dat hij in Nederland ongewenst werd verklaard omdat hij daar een valse naam had gebruikt, namelijk A.V. Hij stelt dat de valse naam negatief gekend stond in Nederland wegens oorlogsmisdaden. Zijn echte naam is A.V. en onder deze naam is hij niet negatief gekend in Nederland.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

"Uit het dossier blijkt dat M. (verzoekers echtgenote) haar asielaanvraag indiende in Nederland en daar bij een verklaring onder ede heeft gezegd dat ze vergezeld was van een man met de naam A. V. We hebben M. (verzoekers echtgenote) en A. (verzoeker) gesproken en hen geconfronteerd met de feiten. Ze geven toe dat ze destijds een valse naam voor de man hebben opgegeven. A. bestaat volgens hen niet en A. (verzoeker) zou steeds bij haar geweest zijn, ook in Nederland. Via de gemeente Geldrop-Mierlo hebben we een foto gekregen van A. Deze is gelijkend op A. (verzoeker)".

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verbindingsambtenaar voor de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken bij de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst het volgende liet weten aangaande A. V.:

"Werd in 2002 verblijf geweigerd omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger. In een beschikking van 12-8-2002 wordt het volgende overwogen:

Volgens artikel 3.77 Vb lid 1 onder a kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Heden is beslist dat artikel 1F op de asielaanvraag van betrokkene van toepassing is.

Het beroep tegen deze beschikking werd ongegrond verklaard op 3 februari 2006.

Betrokkene heeft op 27 november 2006 een verblijfsvergunning 'verblijf bij echtgenote' aangevraagd. Deze is op 28 november 2006 afgewezen, geen schorsende werking."

Op 26 mei 2009 laat dezelfde verbindingssambtenaar nog weten dat "A. V. tot ongewenst vreemdeling (werd) verklaard op 20-3-2009".

Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat nadat werd vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers echtgenote onder ede afgelegd, vals waren omdat zij steeds had verklaard dat zij vergezeld was van een man AV (valse identiteit), dat zowel verzoeker als zijn echtgenote geconfronteerd werden met deze feiten. Zij gaven toe dat ze destijds een valse naam hadden opgegeven, maar verklaarden tevens ook dat AV (valse identiteit) niet bestaat en dat het steeds AV (echte identiteit) was die de echtgenote vergezeld. De foto's van AV (valse identiteit) en AV (echte identiteit) zijn gelijkend, zodat er niet aan getwijfeld wordt dat het om dezelfde persoon gaat. Met zijn enkele betoog dat hij een valse naam heeft opgegeven bij zijn asielaanvraag in Nederland en dat hij onder zijn echte naam niet negatief is gekend in Nederland, kan verzoeker niet dienstig beweren dat zijn verblijf in Nederland niet werd geweigerd omwille van het feit dat hij een oorlogsmisdadiger is. De uiteenzetting van verzoeker is echter slechts een blote bewering, nu alle informatie die door de Nederlandse autoriteiten aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd eenvoudig te lezen is in het administratief dossier en bovendien volledig werd overgenomen in de bestreden beslissing. Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat AV (eerste identiteit) en AV (tweede identiteit, dezelfde persoon) betreffen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker enkel omwille van zijn naam als oorlogsmisdadiger werd beschouwd. Bovendien werd verzoeker in Nederland op 20 maart 2009 ongewenst verklaard om reden van openbare orde of nationale veiligheid. Op dat ogenblik was het al lang duidelijk dat verzoeker in het verleden gebruik had gemaakt van een valse identiteit en dat AV (valse identiteit) en AV (echte identiteit) dezelfde personen waren. Verzoeker brengt zoals eerder gezegd geen enkel concreet stuk aan ter staving van zijn verklaringen, doch beperkt zich tot een gratuite bewering. Bovendien blijkt uit een stuk van het bureau C-SIS van 26 mei 2010, dat terug te vinden is in het administratief dossier, dat verzoeker onder zijn echte identiteit geseind staat in het S.I.S. van artikel 96 als ontoegankelijk op het Schengen-grondgebied. Verzoekers betoog dat hij niet negatief gekend staat onder zijn ware identiteit vindt dan ook geen steun in het administratief dossier. De verwerende partij is dan ook geenszins onzorgvuldig geweest bij de feitenvinding.

Verzoeker betwist niet dat hij in Nederland is uitgesloten van de vluchtelingenconventie, dat hij als oorlogsmisdadiger wordt beschouwd, dat zijn verblijfsrecht in functie van zijn echtgenote is geweigerd en er ongewenst is verklaard. Deze feiten worden door de verwerende partij beoordeeld als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wegens zijn persoonlijk gedrag. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij deze feiten onterecht aan hem toeschrijft. Uit bovenstaande is gebleken dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd, nu uit het administratief dossier en op grond van zijn eigen verklaringen blijkt dat deze feiten wel degelijk aan hem kunnen worden toegeschreven.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet voorziet expliciet dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden mag worden geweigerd om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, binnen bepaalde perken:

"2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

(...)"

Verzoeker betwist evenmin dat gelet op het persoonlijk gedrag dat hem weldegelijk kan worden toegeschreven, zijn verblijfsrecht hem kan worden geweigerd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet en in uitvoering daarvan artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. De verwerende partij heeft geenszins zomaar of ten onrechte een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan welke gegevens de verwerende partij niet goed beoordeeld heeft bij de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie zou zijn gekomen en de bestreden beslissing manifest ten onrechte zou hebben genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU